

Nedumeriri

Viorica Mariniuc

Mi-e frică. Bat secundele în mine
Și timpul Tău s-a prefăcut în clipă;
Un cântec îmi vorbește despre Tine
Și-mi tipărește versuri pe aripă.

Ierusalimul zace de orbire,
Pe deal răsună veste de război,
Soldații au rămas în adormire,
Olaru-și cere țarina 'napoi.

Nu știu. Și râd în barbă cărturarii:
Cunoașterea?! A fost – și nu s-a dus.
I-au făurit o cușcă argintarii –
A mai rămas. Și e la preț redus.

Am amortit în zdrențe biciuite,
Mi-s ciucurii la haină zgribuliți.
Vin preoții cu hainele vopsite
S-asculte mărturii de prozești.

Bătrânii-așteaptă să le dea Ilie
Toiege înflorite de stăpâni
Și, încântați de ce va fi să fie,
Ajung apusul vieții doar... bătrâni.

Mi-e dor să merg pe Calea cu Iubire,
Iar fariseii mi-au trimis în dar,
Să-mi fie de-ajutor și împlinire,
Un șir de datini regulamentar.

Mii de răspunsuri, nici o întrebare,
E totul clar, nimic nu mai e sfânt;
Vin saducheii-n grup, cu zarvă mare,
Să-l scuture pe Lazăr în mormânt.

Se-nalță toți deasupra tuturor,
Sub zâmbete se-arată numai dinții,
Răcnește un chimval zăngănitor,
Înfiorați, mai tremură arginții.

Și dac-acesta-i ceasul de pe urmă?...
Sunt oaia rătăcită, caut turmă.